

tatem, & gravitatem cognoscere ad iudicium publicum pertinet ipsius Ecclesiae, quod falli non potest. Ecclesia igitur erit Sanctorum censum instituire. Ut enim criminum certa cognitio ad remissionem, sic ad Sanctorum, qui regnant in caelo, communionem nobiscum intelligendam certum Ecclesiae de hominum meritis, & sanctitate iudicium refertur. Quocirca pessime errat, nedum facit irreligiose, qui putat in Divis consecrandis errorem posse contingere.

Deinde quis eos ferat versipelles politicos, qui prudentiam eruditione conjunctam in his iudicandis praeseferentes, Ecclesiae Dei potestatem relinquunt in necessariis, in iis autem, quae sunt utilia, conantur eripere? Utile fuit, eritque semper Indulgentias & petere, & obtinere, non ad salutem necessarium: pertinetque ad morum doctrinam Indulgentias proponere, nec minus populo Christiano usum illarum commendare. Sed quis tamen, nisi haereticus, audeat potestatem Indulgentiarum Ecclesiae abrogare, vel, an sint profuturae, in dubium vertere? Auxilium gratiae requiri ad singulos actus, qui salutare dicuntur, veteris fuit Ecclesiae consensus ante Pelagium. Simul erat in regulis morum, ut eam peterent Christiani, & quam petebant a Deo, necessarium omnino esse faterentur. Nunc mihi volo respondeant isti politici, qui Ecclesiae Catholicae auctoritatem se magnopere simulant propugnare. Actiones illas, quibus virtutes Christianae se produnt, & in homine exercent, putant ne omnes ad salutem necessarias? Minime vero. Nam in illis multae sunt utiles, quibus si careas, non periclitatur salus: & illae dumtaxat sunt necessariae, quae Dei lege indicantur, atque iubentur. Aliae quamplurimae non ad officium hominis Christiani, sed ad perfectam, absolutamque virtutis pertinent gradum. Atqui Ecclesia, dum filios monet, & instruit, ut gratiam petant ad salutares actiones, errare non potest: neque ab iis, quae sunt necessariae, utiles excipit. An idcirco Theologo fas erit excipere, neque ad eiusmodi actiones utiles gratiam requiri existimare? aut falli Ecclesiam, quae